

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Ja tak. Der er ikke flere, der har bedt om ordet. (*Ophold*). Fru Anne Grete Holmsgaard, undskyld. Fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg har en række kommentarer, som jeg synes egner sig bedre til anden runde end til spørgsmål.

Jeg vil først sige tak til ministeren for, at hun tog handsken op med hensyn til at få etableret et netværk af kvinder med ledelseserfaring, for at få dem synliggjort og også for at få dem trænet og for at buse på for at få dem ind i bestyrelseslokalerne.

Men jeg vil godt advare mod at placere det hos Dansk Industri. Jeg har på mange forskellige måder haft meget samarbejde med Dansk Industri gennem mange år, og ligestillingsmindede er de altså ikke i den forening. Det er de virkelig ikke. Og derfor synes jeg, det ville være at dræbe en god idé for tidligt – eller i det hele taget.

Jeg synes, at man kunne gøre noget andet, nemlig at tage fat i nogle af de virksomheder, der faktisk mener det her seriøst, og nogle af de kvindelige ledere, der har entusiasmen til at vilde arbejde for det, og sammen med dem etablere det netværk.

Kl. 17.05

Men jeg anmoder ministeren om ikke at kaste den over til Dansk Industri, for jeg føler mig desværre meget overbevist om, at de vil sige: Ih, ja tak, og det vil de gerne, og så vil de simpelt hen bare med den milde hånd slå den ihjel i løbet af et eller andet antal måneder, når der ikke er nogen presseopmærksomhed på det, og det synes jeg virkelig ville være kanonsynd.

Med hensyn til spørgsmålet om FREJA vil jeg også godt sige, at jeg synes, at det var positivt at høre ministeren omtale det ikke som noget, der skal ske, men som en mulighed, at det kunne godt være, at man skulle genoplive eller genoverveje et nyt FREJA.

Og jeg vil også godt give ministeren rådet, inden hun begynder at nedsætte sin tænketank, om simpelt hen at invitere holdet bag FREJA-opsummeringen over til et møde, for de har faktisk utrolig mange værdifulde erfaringer at bringe videre, som man kan bygge direkte videre på. Jeg har det selv sådan, at jeg næsten ikke kan holde ud at tænke på flere undersøgelser på forskningsområdet, for der er lavet så utrolig mange undersøgelser, så for mig er det et

spørgsmål om simpelt hen at omsætte det til noget handling.

Og dér ved jeg godt, at ministeren har en svær sag, for videnskabsministeren er bestemt ikke nogen ynder af at gøre noget på det her område. Men jeg synes, at ministeren skulle tage en rask beslutning og så simpelt hen beslutte sig for at få kvalt ministeren på det her område, ikke sådan bogstaveligt, han må godt overleve, men simpelt hen sørge for, at nu får han kam til sit hår, og at han nu får sat skub i de udviklingskontrakter.

For man kan se det helt op i hårrødderne på ham, når man diskuterer det med ham, at bare man nævner ordet, så har han det allerede dårligt, og så vil han så forfærdelig – og dér kommer han jo, just som man taler om fanden eller solen, eller hvad man nu vil, så træder han ind ad døren! Det, jeg fortæller, hr. minister, er bare, at man jo kan se det på vores videnskabsminister, at når man taler ligestilling, så begynder hans blik at flakke, og så tænker han: Kunne jeg dog ikke bare sidde til en fodboldkamp i Herning i stedet for? Og det er selvfølgelig et ualmindelig elendigt udgangspunkt for at gå gjort noget ved sagerne.

Så derfor har jeg opfordret ligestillingsministeren til at tage fat i videnskabsministeren og få sat ham under så hårdt pres, at han ikke slipper ud, før han virkelig får gjort noget ved de udviklingskontrakter ved universiteterne, sådan at vi nu får lagt pres på de universiteter. Vi vil have fremdrift, flere kvinder ind i forskerstillinger. Vi vil ikke bare sidde og se på, at der kommer flere og flere ph.d'er, og at de så forsvinder ud igen.

Med hensyn til spørgsmålet om det etniske netværk siger jeg tak for svaret. Jeg ved ikke, om man umiddelbart også kan se, hvilke forslag de forskellige personer i netværket er kommet med.

Men der var dog en enkelt ting, jeg godt ville tage op, som jeg rejste over for hr. Troels Lund Poulsen tidligere, nemlig spørgsmålet om den kritik, Danmark har fået, baseret på FN's kvindekonvention, fordi vi i vores asylpolitik ikke accepterer det, at man bliver forfulgt på grund af køn, som en adgang til at kunne få asyl.

Jeg synes faktisk, det er et meget alvorligt problem, at vi som dansk samfund ikke accepterer det som en mindst lige så truende forfølgelsesgrund som det, at man har tilhørt et bestemt politisk parti eller en bestemt politisk gruppering. Det er jo sådan set ikke at acceptere det at sende kvinderne tilbage til den visse død, måske